

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel LXI.

Z A T E R D A G den 29sten M A A R T 1873.

Nº. 13.

GEMENGDE BERICHTEN.

— By de ontvangst eener deputatie uit de verschillende kamers van koophandel, welke op de afschaffing der inkomstenbelasting in Groot Brittaunië kwam aandringen, heeft de kanselier der schatkist een overzicht gegeven van de groote moeielykheden, welke zich tegen het toegeven aan dat verzoek verzetten. Werd de inkomstenbelasting afgeschaft, dan zou er een tekort op de staatsbegroting ontstaan van omstreeks 7 millioen p. st.; dit tekort zou moeten aangevuld worden of door de invoering van andere belastingen, of door ingrypende bezuinigingen. Wat het eerste middel betreft beriep de Minister zich op eene door de deputatie zelve gegeven stilzwygende erkenning der onmogelykheid, om eene nieuwe belasting te vinden, welke de vereischte som zou kunnen leveren; hy meende deze erkenning te zien in de schynbaar zeer vleiende verklaring der deputatie, dat zy het opsporen van nieuwe middelen veilig aan de ervaring van de regeering overliet. Men kon toch geene invoerrechten op de granen weder invoeren, noch de belastingen op de thee en suiker weder verhoogen, vooral niet tegenover den aandrang van andere zyde, om alle accynsen op artikelen van verbruik af te schaffen door middel van verhooging der inkomstenbelasting. Er bleef dus geen ander middel over dan eene belasting op het kapitaal, en de Minister meende dat men daartoe, vooral tot een zoo hoog bedrag, niet zoo licht zou overgaan.

Daarna de mogelykheid van bezuinigingen besprekende noemde de heer Lowe de volgende cyfers: het eindcyfer der uitgaven op de staatsbegroting bedraagt globaal 71 millioen p. st. Daarvan moesten de renten van de schuld en andere lasten ad 29 millioen, benevens 7 millioen uitgaven ten behoeve der posteryen worden afgetrokken, zoodat ongeveer 35 millioen p. st., of, zoo men de mede niet voor verminderingen vatbare pensioenen en wachtgelden buiten berekening liet, niet meer dan 30 millioen p. st. overbleven, vatbaar voor bezuiniging. "Neemt nu bovendien in aanmerking", zeide de Minister, "dat onder dit cyfer begrepen zyn de soldy der zeelieden en soldaten, de traktementen der officieren en ambtenaren van den Staat, dan zult gy my wel willen toegeven, dat het onmogelyk is op deze 30 millioen een vierde te bezuinigen, zonder gevaar van verwaarloozing der verdediging des lands te land en ter zee, van de handhaving der rust en het voorkomen van misdryven, van het volksonderwys, de rechtsbedeeling en eene menigte andere nuttige takken van den openbaren dienst."

Op grond van deze beschouwingen verklaarde de Minister op de meest stellige wyze, dat hy de deputatie geen hoop kon geven op de inwilliging van haar verzoek.

— Het wetsontwerp tot vergunning van het huwelyk van een weduwnaar met de zuster zyner overleden vrouw, is in het Lagerhuis met 98 tegen 54 stemmen aangenomen en naar het Hoogerhuis verzonden.

— In het Lagerhuis heeft de minister Enfield, in antwoord op eene vraag van den heer Ackroyd, het bestaan van uitgestrekte steenkolenmynen in het noorden van China bevestigd. De pogingen, om de Chineesche regeering tot exploitatie dier mynen over te halen, waren echter tot dusver zonder gevolg gebleven. De Minister achtte het moeielyk, om China door een supplementair tractaat tot grotere toegevendheid te bewegen, maar hy hoopte, dat de Chinezen eenmaal het wenschelyke zullen inzien van het openen der natuurlyke hulpbronnen des lands en van het aanleggen van spoorwegen met behulp van buitenlandsch kapitaal.

— Vyftig shilling voor een ton steenkolen, — de tegenwoordige prys in Londen, — was tot dusver in Engeland ongehoord. In het jaar 1814 werd eens 44 sh. per ton betaald, doch slechts ten gevolge eener samenspanning

onder de weinige kolenhandelaars tegen de verbruikers, die 44 sh. moesten betalen voor eene hoeveelheid, welke de handelaars voor 13 sh. hadden gekocht. Over gebrek aan middelen van vervoer kan thans waarlyk niet geklaagd worden. De oorzaak der tegenwoordige duurte ligt in de onbevredigde en groote vraag. De mynwerkers meenen in hun belang te handelen, wanneer zy weinig kolen uit het hart der aarde te voorschyn brengen en werken daarom liefst zoo weinig mogelyk. — De eigenaars der mynen, wel wetende, dat, hoe meer kolen worden ontgind, des te eerder de myn zal zyn uitgeput, hebben er belang by, den voorraad zooveel mogelyk te beperken, daar de hoogere pryzen, by geringer aanbod, hen voor den geringen omzet schadeloos stellen. Zoo hangen publiek en nyverheid van de willekeur der myneigenaars en werklieden af. In zulk een staat van zaken moet, op de eene of andere wyze, verandering komen. Herhaaldelyk is door deskundigen verzekerd, dat drievierde gedeelten der steenkolen op onverantwoordelyke wyze te loor gaan. De stoommachines, kook- en warmtoestellen, enz., zyn allen naar een verouderd stelsel vervaardigd en moeten vervangen worden door andere, die by minder verbruik grootere hitte geven. Dergelyke machines zyn reeds uitgevonden, maar worden niet in toepassing gebracht, en het publiek moet door den nood er toe gedwongen worden, om datgene toe te passen, waartoe het door het gewone gezond verstand niet schynt te kunnen besluiten. Machines, die in de mynen kunnen gebruikt worden en waardoor vele werklieden, die thans uit een begrip van eigenbelang lui zyn, kunnen worden ontbeerd, worden by voortdoring weinig gebruikt, ofschoon hare doelmatigheid reeds sedert lang bewezen is. — De concurrentie zal echter wel spoedig haren invloed doen gevoelen. In Noord- en Zuid-Amerika, China, Australië en Indië begint men eerst thans te begrypen, van welke onmetelyke waarde hunne ryke steenkolenmynen zyn, en zoo zullen ook de eigenaars van steenkolenmynen in Engeland weldra beseffen, dat voor hen geen monopolie bestaat. Het algemeene gebruik van verbeterde machines en verwarmingstoestellen zal eene bezuiniging brengen in het verbruik van de alsdan niet meer dure brandstof, zoodat men twee groote voordeelen zal verkrygen en deze aangelegenheid niet meer vrees en bezorgdheid zal doen ontstaan.

— Op 11 Feb. is in Cannonstreet-hotel te Londen eene groote vergadering gehouden van voorstanders der godsdienstige gelykheid. Er is eene resolutie aangenomen ter gunste der scheiding van Kerk en Staat ook in Engeland, gelyk deze reeds in Ierland bestaat. Een voorstel, strekkende om aan dit besluit uitvoering te geven, is goedgekeurd; de heer Edward Miall, lid van het Lagerhuis, zal het nog in deze zitting van het Parlement aanbieden.

— Dezer dagen liep te Parys op de beurs en in zekere financieele kringen herhaaldelyk het gerucht, dat de volkomen ontruiming van het grondgebied door den vyand zeer aanstaande is. Half-officieel werd de tyding weersproken, maar uit de byzonderheden, die de *Patrie* mededeelt, blykt, dat het heuglyke bericht in hoofdzaak juist moet zyn.

Men heeft uit de verklaringen der regeering zelf kunnen opmaken, dat thans reeds 4½ milliard door de intekenaren op de beide groote leeningen gestort zyn. Er ontbreekt dus nog slechts ½ milliard, om de geheele oorlogsschuld aan Duitschland dadelyk te kunnen afdoen.

Hoe die 500 millioen evenwel te krygen? De Bank van Frankryk heeft, volgens de *Patrie*, 200 millioen in goud aangeboden. Er ontbreekt dus nog 300 millioen. Deze kan men binnen drie maanden bekomen, doordien de stortingen, welke nog te voldoen zyn, ongeveer 100 millioen per maand bedragen.

Uit het bovenstaande blykt, dat Frankryk geen gebruik behoeft te maken van de waarborgen, bedoeld in de jongste overeenkomst met Duitschland.

De groote moeilykheid zetelt, volgens de *Patrie*, hierin, dat de meeste gestorte sommen zich nog als depot in Engelsche en andere buitenlandsche banken bevinden. Alles tegelykertyd op te vragen, zou een verschrikkelyke crisis te weeg brengen. Dit noopt de Fransche regeering tot omzichtigheid. De *Patrie* hoopt echter dat men, — met behulp van Duitschland's toegevendheid, — de bestaande belemmeringen uit den weg zal kunnen ruimen; dat Frankryk derhalve binnen den tyd van drie maanden tot geheele afbetaling van het verschuldigde zal kunnen overgaan, waarna van zelf de ontruiming volgen moet.

— Het *Journal des Débats* ontvangt van zyn particulieren correspondent te Madrid een brief, gedagteekend 14 Febr., waarin eenige belangwekkende byzonderheden voorkomen aangaande de wyze, waarop de overgang van het koningschap naar de republiek heeft plaats gevonden.

Hieraan wordt het volgende ontleend:

"Wanneer ik my van die uitdrukking mag bedienen: de Koning "had er genoeg van." En toen de arme jonge Koningin, welke juist bevallen was, te weten kwam, dat het koninkryk ten einde liep, lispende zy een Goddank en riep ze uit: "Eindelyk zal ik eens kunnen slapen." Een oogenblik was er kwestie haar aan de Italiaansche legatie te laten, maar zy verkoos te vertrekken. De Koning en de Koningin, *los reyes* gelyk men hier zegt, hebben Woensdag-ochtend zich begeven naar het station van den spoorweg Badajoz, Portugeesche grens. Een compagnie infanterie begeleidde hen, om hun aan de stations de militaire eer te bewyzen. Den vorigen avond waren de voorzitters der twee kamers by den Koning gekomen, om hem het antwoord op zyn boodschap der abdicatie te brengen. De plechtigheid was treurig en waardig. Weinige personen slechts waren er, om het vorstelyk echtpaar naar den trein te vergezellen, waaronder de eerlyke admiraal Topete, die revolutionair werd zonder het te willen, en de heer Alberada, een ond-conservatief. Het jeugdige echtpaar heeft by het heengaan de kreten moeten hooren van: *Leve de Republiek!*

"De heer Zorrilla had tevergeefs en zonder hoop op slagen gepoogd den Koning van zyn voornemen af te brengen. De heer Martos, zyn collega by het ministerie van buitenl. zaken, wist wel dat het vruchteloos zou zyn. De republikeinsche party was gereed, en heeft geen tyd laten voorbygaan om te handelen. Ik moet zeggen, dat hare aanvoeders zeer handig en kloek zyn geweest. Zy hebben flink doorgetast. Reeds den 10de, derhalve Maandag, vroeg Figueras, dat het congres zich permanent verklaren zou. Zorrilla beproefde toen tevergeefs het te nemen besluit te doen verdagen, door te zeggen, dat nog niets officieel was, en dat de bestaande regeering voor de openbare orde instond. Figueras was wezenlyk welsprekend. "Ondanks de vriendschap, welke ons aan den voorzitter van den ministerraad bindt," zeide hy, "zouden wy misdadig handelen, indien wy een minuut aarzelden. Het heil van het vaderland bovenal. De Koning heeft, sedert 48 uren, zyn onherroepelyk besluit te kennen gegeven. De ministers hebben over niets meer te delibereren. Wy kunnen zeggen, evenals Tibertius tot zyn gencesheeren, *gy beraadslaagt, en ik sterf!* Zyn wy dan op een rozenbed om hier te blyven debatteeren, terwyl iedere dag, elk uur, ons naar de anarchie kan voeren? Dertig jaren heb ik voor de republiek gestreden. Haar tyd is daar. Zy wordt ons opgelegd. En gy vraagt nog 48 uren uitstel in het ellendig belang eener elleudige dynastie..." Velen vielen den spreker hier

